Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β' —Τόμ. 8ος | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἀπριλίου 1901 | Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 17

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

ΤΡΙΑ ΠΛΟΙΑΡΙΑ ΠΛΕΟΝΤΑ ΟΜΟΥ

Ἀπέπλευσαν τὴν ἐπαύριον, λίαν πρωί, ἐν ᾧ ἀκόμη οἱ ἐπιβῆται ἑτοιμῶντο εἰς τὰ ὑπόστεγα. Ὁ βόρειος ἄνεμος ἐφαίνετο ὅτι θὰ διατηρηθῇ, καὶ οἱ κυβερνῆται Βαλδέζ, Μάρτος καὶ Πάρσαλ, ἐκκινήσαντες ἐνωρίς, ἠλπίζαν νὰ φθάσουν τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν εἰς τὴν Καρίβην, ὀλίγα χιλιόμετρα κάτωθεν τοῦ στομίου τοῦ Μέτα.

Οὐδὲν ἐπεισόδιον ἐσημειώθη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἦσαν ἀρκετὰ ὑψωμένα, καὶ τὰ τρία πλοιάρια ἠμπόρεσαν νὰ διέλθουν εὐκόλως τὰ στενὰ τὰ μεταξὺ τῶν σκοπέλων, καὶ κυρίως τὰ παρὰ τὴν νῆσον Παργουάζαν, φερώνυμον τοῦ ποταμίου, τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ χώρα ἡ πρὸς τὰ δεξιᾷ τοῦ ποταμοῦ, παρουσίαζεν ὄψιν πολὺ διαφορετικήν. Δὲν ἔβλεπέ τις πλέον τὰς ἀπεράντους ἐκείνας πεδιάδας, αἱ ὁποῖαι ἐξετείνοντο μέχρι τοῦ ὁρίζοντος ἢ ἐσχημάτιζαν τὸ πλαίσιον τῶν ὀρέων. Τὸ ἔδαφος ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἀνώμαλον, βουνῶδες, ἀποτελοῦν λόφους μεμονωμένους καὶ καταλῆγον εἰς ἀληθῆ ὀροσειράν.

Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἡ δεξιὰ ὄχθη ἔγινε ριχή, τὰ πλοιάρια ἠναγκάσθησαν νὰ λοξοδρομήσουν πρὸς τὴν ἀριστεράν, διὰ νὰ πλεύσουν εἰς τὸ ρεῦμα τῆς Καρίβης, τὴν μόνην βατὴν δίοδον τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἐδῶ ὁ ποταμός.

Παραπλέοντες τὰς γρανιτώδεις ἀκτὰς μιᾶς νήσου, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ριέδρα-δὲλ-Τίγκρε, οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων εὑρέθησαν ἔμπροσθεν περιέργου συμπλέγματος ἐκ τῶν ἠχητικῶν ἐκείνων βράχων, οἱ ὁποῖοι εἶνε διάσημοι εἰς τὴν Βενεζουέλαν.

Ἀμέσως τὰ ὦτά των ἔπληξε σειρὰ μουσικῶν ἤχων, λίαν εὐκρινῶν, σύνολον ἁρμονικόν, ἐξαιρετικῆς ἐντάσεως. Καθὼς ἔπλεον τότε τὰ πλοιάρια τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου, ἠκούσθη ὁ λοχίας Μαρσιάλης, κράζων ἀπὸ τὴν πρύμνην τῆς Γαλλινέττας:

— Μπᾶ! μπᾶ!.. ποιὸς εἶνε ὁ ἀρχιμουσικὸς πού μας κάμνει τέτοια σερενάδα;

Δὲν ἐπρόκειτο περὶ σερενάδας, μολονότι ὁ τόπος ἦτο τόσον ἱσπανικὸς κατὰ τὰ ἤθη ὅσον καὶ ἡ Καστίλλη ἢ ἡ Ἀνδαλουσία. Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι οἱ ταξειδιῶται μας ἠμποροῦσαν νὰ πιστεύσουν ὅτι μετεφέρθησαν διὰ μιᾶς εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Μέμνωνος.

Ὁ κ. Μιγκὲλ ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ἀκουστικοῦ φαινομένου:

—Κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, εἶπεν, ἡ μουσικὴ αὐτὴ θὰ ἠκούετο ἀκόμη δυνατώτερα, καὶ ἰδοὺ ποία εἶνε ἡ αἰτία: Οἱ βράχοι αὐτοὶ περιέχουν εἰς μεγάλην ποσότητα στάχυα μίκας, καὶ ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ὅταν ὁ ἀὴρ διαστελλόμενος ἐκφεύγει ἀπὸ τὰς ρωγμὰς τῶν βράχων, δονεῖ τὰς λεπτὰς ἶνας τῶν σταχύων, ὡς χορδάς, καὶ παράγεται ὁ ἦχος.

— Ἄ, εἶνε λαμπρὸς μουσικὸς ὁ ἥλιος! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Αὐτὸ τὸ φυσικὸν ὄργανον, ἐδῶ εἰς τὴν ἐρημίαν, ἀξίζει ὅ,τι πῆς.

— Ναί, μόνον ποῦ δὲν ὑπάρχει πολὺς κόσμος διὰ νὰ τ' ἀκούῃ, ἐμουρμούρισεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑ

Περὶ τὴν ἕκτην ἑσπερινὴν ὥραν, τὰ πλοιάρια προσωρμίσθησαν εἰς τὸν λιμενίσκον τῆς Καρίβης.

Ἄλλοτε, οἱ ταξειδιῶται θὰ εὕρισκαν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος πολίχνην, κατοικουμένην ὑπὸ ἀνθρώπων

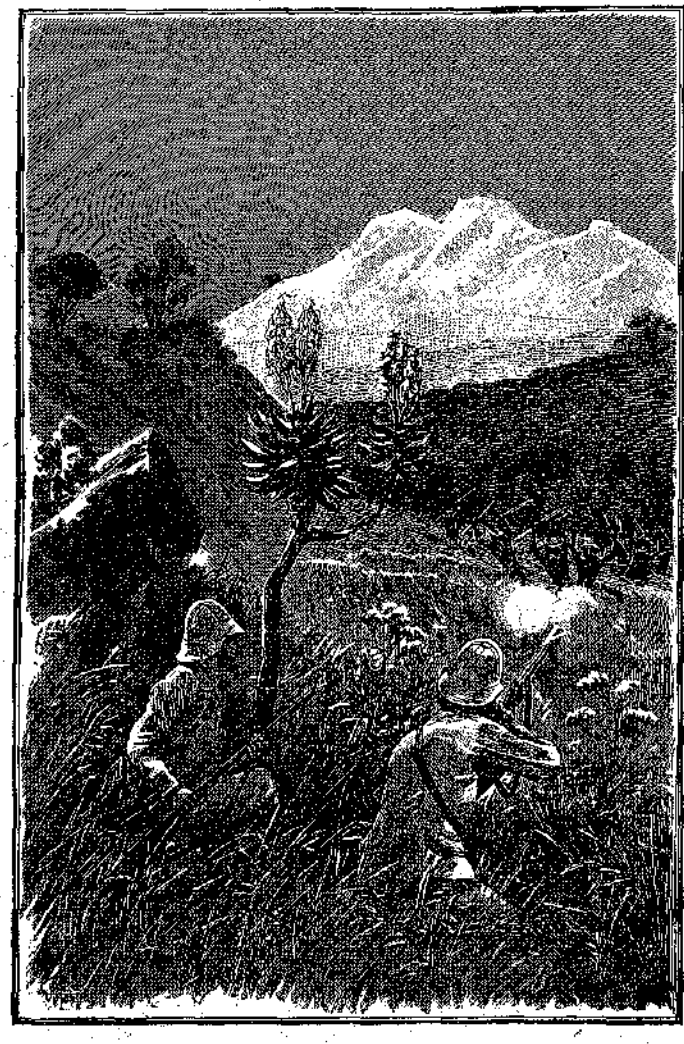

«Οἱ δύο νέοι προσεβλήθησαν ἀπὸ σύμμορίαν Ἰνδῶν.» (Σελ. 119, στ. α'.)

φιλοπόνων καὶ εὐημερούντων. Ἦσαν ἁλιεῖς χελωνῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἁλιεία καὶ ἡ συγκομιδὴ τῶν ὠῶν ἐγίνετο χωρὶς καμμίαν μέθοδον καὶ τάξιν, μετὰ πολλῆς ἀπληστίας ἐκ μέρους τῶν ἰθαγενῶν, τὰ ἀμφίβια κατεστράφησαν ἐδῶ ἐξ ὅλου; κλήρου· καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχασαν τὴν ἐργασίαν των. Οὕτως ἡ Καρίβη ἠρημώθη, ἐγκατελείφθη, καὶ σήμερον δὲν ἀριθμεῖ παρὰ πέντε μόνον ἰνδικὰς καλύβας.

Οἱ ταξειδιῶται ἔκριναν περιττὸν καὶ νὰ ἐξέλθουν κἂν ἐκ τῶν πλοιαρίων των, τὴν δ' ἐπαύριον ἐλύθησαν τὰ πρυμνήσια ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ὁ πλοῦς θὰ ἠὐνοεῖτο, ἂν ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ ἐκ βορρᾶ, διότι τὰ πλοιάρια ἔπρεπε νὰ διευθυνθοῦν πρὸς νότον, ἀκολουθοῦντα τὴν διεύθυνσιν τοῦ ποταμοῦ Τῳόντι, ὁ Ὀρενόκος, ἀπὸ τῆς Οὐρβάνας μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, διευθύνεται πρὸς νότον, ἡ δὲ Καρίβη εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον τοῦ μεταξὺ τῶν δύο χωρίων διαστήματος.

Καὶ ἔπνεε μὲν ὁ ἄνεμος ἀπὸ βορρᾶ, ἀλλὰ κατὰ διαλείμματα, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ βασισθοῦν εἰς τὰ ἱστία, τὰ ὁποῖα ἐφούσκωναν ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά, καὶ πάλιν κατέπιπτον ἀδρανῆ κατὰ μῆκος τῶν ἱστῶν. Ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθοῦν τὴν παλάντσαν καὶ τὸν γαραπάτον.

Ἐδῶ ὁ Ὀρενόκος δὲν ἦτο ἔρημος. Ἀρκετὰ σκαφίδια ἰθαγενῶν, — μικραὶ κουριάραι, — ἀνέπλεον καὶ κατέπλεον τὸν ποταμόν, ἀλλὰ κανὲν ἐξ αὐτῶν δὲν ἔδειξε διαθέσεις νὰ προσεγγίσῃ τὰ πλοιάρια.

Αἱ κουριάραι αὗται ἀνῆκον εἰς Κουΐβας, οἱ ὁποῖοι συχνάζουν περισσότερον τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, τὸ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Μέτα, — τοῦ σημαντικοῦ αὐταῦ παραποτάμου. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ φίλοι μας δὲν ἐλυποῦντο διόλου ποῦ δέν τους ἐπλησίαζαν, διότι οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ δὲν χαίρουν τόσῳ καλὴν φήμην. . .

Τὴν ἑνδεκάτην, ἀπελπισθέντες ἐκ τοῦ ἀνέμου, ὁ Βαλδὲ καὶ οἱ δύο ἄλλοι κυβερνῆται κατεβίβασαν τὰ ἱστία καὶ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν διὰ τῆς παλάντσας, ἐπωφελούμενοι τοῦ κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης ἀντίρρου, ὅπου ἡ ἀντίστασις τοῦ ρεύματος ἦτο μικροτέρα.

Τὰ πλοιάρια λοιπὸν ὀλίγον ἐπροχώρησαν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, τὴν νεφελώδη ἄλλως τε καὶ βροχεράν, τὸ δὲ ἀπόγευμα, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, προσοχθίσθησαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Μέτα, ὅπισθεν μιᾶς προεκτάσεως τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ὅπου εὑρέθησαν ἔξω τοῦ ρεύματος.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας, ὁ οὐρανὸς ἠθρίασε. Δὲν ἔβρεχε πλέον. Ἄκρα ἠρεμία ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. Ἐκ τινος σχισμάδος τῶν νεφῶν, εἰς τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα, ὁ ἥλιος ἔρριψε τὰς τελευταίας του ἀκτῖνας ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Μέτα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἀναμιγνυόμενα μετὰ τῶν ὑδάτων τοῦ Ὀρενόκου εἰς θαυμάσιον ροῦν φωτεινόν.

Τὰ πλοιάρια παρετάχθησαν τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου, μὲ τὴν Γαλλίαν ἑττὰν ἐν τῷ μέσῳ. Ἦτο ὡς ἐὰν οἱ ταξειδιῶται κατεῖχον τὰ τρία δωμάτια μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας, — τρία δωμάτια μάλιστα, τῶν ὁποίων αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, μετὰ τόσας δυσαρέστους ὥρας, τὰς ὁποίας ἡ βροχὴ τοὺς εἶχεν ἐξαναγκάσῃ νὰ διέλθουν εἰς τὰ ὑπόστεγα, διατί νὰ μὴ ἀναπνεύσουν μαζὶ τὴν αὔραν τῆς ἑσπέρας, διατί νὰ μὴ γευματίσουν μαζὶ καὶ διατί νὰ μὴ συνομιλήσουν ὡς φίλοι καθήμενοι περὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν; ... Ὅσον «ἀγρίμι» καὶ ἂν ἦτο, ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Οἱ τέσσαρες Γάλλοι καὶ οἱ τρεῖς Βενεζουελιανοὶ ἠδελφώθησαν. Καθεὶς ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, εἰπὼν μὲ κάποιαν πονηρίαν:

— Κύριε Μιγκέλ, λοιπὸν εὑρισκόμεθα εἰς τὸ στέμιον τοῦ Μέτα...

— Μάλιστα, κύριε Ἑλλώκ.

— Εἶνε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, παραπόταμον τοῦ Ὀρενόκου.

— Ναί, καὶ ἓν ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα, διότι τοῦ χύνει τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσια κυβικὰ μέτρα ὕδατος κατὰ δευτερόλεπτον.

— Καὶ πηγάζει ἀπὸ τὰς Κορδιλλιέρας τῆς Κολομβίας;

— Ἀκριβῶς, ἀπήντησεν τότε ὁ κ. Φέλιπ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννόει καλῶς ποῦ ἔτεινον αἱ ἐρωτήσεις αὗται τοῦ Ἑλλώκ.

— Καὶ δέχεται κατὰ τὴν πορείαν του μέγαν ἀριθμὸν παραποταμίων;

— Πολλά, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ· τὰ σημαντικώτερα ἐξ αὐτῶν εἶνε ὁ Οὐπίας, ὁ Χουμαδέας καὶ ὁ Καζανάρος.

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε... εἶπε τότε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἂν μου ἐπιτρέπετε νὰ σας ὀνομάζω ἔτσι...

Τὸ πρόσωπον τοῦ νεανίσκου ἐκοκκίνισεν ἐλαφρῶς, ὁ δὲ λοχίας Μαρσιάλης ἐσηκώθη διαμιᾶς, ὡς νὰ ἐκινήθη δι' ἐλατηρίου.

— Τί ἔχετε, λοχία;... ἠρώτησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Τίποτα! ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς στρατιώτης, καθήμενος ἐκ νέου.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐξηκολούθησεν:

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, νομίζω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εὕρωμεν καταλληλοτέραν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τοῦ Μέτα, ἀφ' οὗ τώρα ρέῃ ὑπὸ τὰ ὄμματά μας.

— Καὶ εἰμπορεῖς νὰ προσθέσῃς, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, στρεφόμενος φιλοφρόνως πρὸς τὸν κ. Μιγκὲλ καὶ τοὺς συναδέλφους του, — ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔχωμεν καλλιτέρους καθηγητάς, διὰ νὰ μας διαφωτίσουν.

— Εἶσθε πολὺ εὐγενεῖς, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βαρίνας· ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν τὸν Μέταν ὅσον νομίζετε... Ἀ, ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Γουαβιάρη....

— Ἢ περὶ τοῦ Ἀταβάπου, προσέθεσεν ὁ κ. Φέλιπ.

— Θὰ φθάσωμεν καὶ ἐκεῖ, κύριοι μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Ὁπωσδήποτε, ἐπειδὴ νομίζω ὅτι ὁ κ. Μιγκὲλ εἶνε πολὺ δυνατὸς εἰς τὴν ὑδρογραφίαν τοῦ Μέτα, θὰ ἐξακολουθήσω τὰς ἐρωτήσεις μου καὶ θὰ τὸν ἐρωτήσω: τὸ παραποτάμιον αὐτὸ τοῦ Ὀρενόκου ἔχει κάποτε μέγα πλάτος;

— Βεβαίως· εἶνε μέρη ποῦ τὸ πλάτος του φθάνει εἰς δύο χιλιάδας μέτρα, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Καὶ τὸ βάθος του;

— Σημαντικόν, ἀφ' οὗ πλοῖα βυθιζόμενα ἐξ πόδας εἰμποροῦν νὰ πλεύσουν δι' αὐτοῦ μέχρι τῆς συμβολῆς τοῦ Οὐπία κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, καὶ μέχρι τοῦ τρίτου τοῦ διαστήματος τούτου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας.

— Ἐκ τούτου ἕπεται, συνεπέρανεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ὅτι ὁ Μέτας εἶνε φυσικὴ ὁδὸς συγκοινωνίας μεταξὺ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τῆς Κολομβίας.

— Εἶνε ἀναμφισβήτητον, εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Τότε λοιπόν, κύριοί μου, ἀντὶ νὰ εἶνε ἁπλοῦς παραπόταμος τοῦ Ὀρενόκου, ὁ Μέτας διατί νὰ μὴν εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος ποταμός, καὶ διατί οἱ κύριοι Φέλιπ καὶ Βαρίνας νὰ μὴ ἐγκαταλείψουν ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς ἀνεπαρκῶς ἠτιολογημένους ἰσχυρισμοὺς των περὶ Γουαβιάρη καὶ Ἀταβάπου;

Ἀ, ἐκεῖ λοιπὸν θὰ κατέληγεν αὐτὸς ὁ Γάλλος! . . . Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἐννοεῖται, οἱ κομματάρχαι τοῦ Ἀταβάπου καὶ τοῦ Γουαβιάρη ἤρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται ἐντόνως διὰ νευμάτων. Καὶ ἀμέσως ἤναψε ζωηρὰ συζήτησις, καὶ τὰ ἐπιχειρήματα ἔπιπτον βροχηδὸν κατὰ τοῦ τολμητίου, καὶ ἐπειδὴ κανεὶς ἐκ τῶν ἀντιπάλων δὲν ὑπεχώρει, βεβαίως θὰ συνεζήτουν μέχρι βαθείας νυκτός, ἂν ὁ Παῦλος Κερμὼρ δὲν ἔφερεν ἀντιπερισπασμὸν διὰ μιᾶς ἐνδιαφερούσης ἐρωτήσεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸς τὸν κ. Μιγκέλ.

Κατὰ τὸν Σαφφανζών, τὰς ὄχθας τοῦ Μέτα ἐλυμαίνοντο Ἰνδοὶ ἐπίφοβοι. Καὶ ὁ Παῦλος ἠρώτησε τὸν κ. Μιγκὲλ τί ἐγνώριζε περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

— Αὐτὸ προφανῶς μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερον, εἶπεν ὁ γεωγράφος, τὸν ὁποῖον δὲν δυσηρέστει ἡ ἀλλαγὴ τοῦ θέματος. Ἂν ἀπὸ τώρα ἐξῆπτοντο τόσον οἱ δύο συναδελφοί του, τί θὰ ἐγίνετο ὅταν θὰ εὑρίσκοντο παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν τριῶν ποταμῶν; . . .

— Πρόκειται περὶ τῶν Κουΐδων, ἐξηκολούθησε, περὶ φυλῆς, τὴν ἀγριότητα

τῆς ὁποίας γνωρίζουν ὅλοι οἱ ταξειδεύσαντες μέχρις Ἁγίου Φερνάνδου. Μάλιστα γίνεται λόγος περὶ ἀποσπάσματος τῶν Ἰνδῶν τούτων, τὸ ὁποῖον διέβη τὸν ποταμὸν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνατολικὴν χώραν, ὅπου παραδίδεται εἰς σφαγὰς καὶ εἰς λεηλασίας.

— Μὰ δὲν ἀπέθανεν ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς συμμορίας; παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Ἀπέθανε τῳόντι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιγκέλ, πρὸ δύο περίπου ἐτῶν.

— Καὶ τί ἄνθρωπος ἦτο;

— Μαῦρος, ὀνομαζόμενος Σαρράπιας· ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συμμορίας τὸν διεδέχθη, λέγουν, ἕνας κατάδικος δραπέτης.

— Οἱ Κουΐδαι ὅμως, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΥΡ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ἄρχων τις ἰσχυρὸς κατεχρᾶτο τὴν ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε, διὰ νὰ καταθλίβῃ τὸν λαόν. Τὸ θέρος ἐπωφελεῖτο τῆς ἐνδείας τῶν πτωχῶν διὰ νὰγοράζῃ τὰ ξύλα των εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας, καὶ τὸν χειμῶνα ἠνάγκαζε τοὺς πλουσίους νὰ τὰ πληρόνουν εἰς τὸ διπλάσιον. Ἡ φοβερὰ αὐτὴ ἀπληστία τὸν καθίστα ἐπίσης μισητὸν καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δέ.

Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ διεπραγματεύετο τοιούτου εἴδους ἀγορὰν μ' ἕνα πτωχόν, παρουσιάσθη ἕνας Δερβίσης καὶ τὸν ἠλεγξε διὰ τὴν σκληρότητά του, ἀπειλήσας μάλιστα αὐτὸν καὶ διὰ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἰσχυρὸς ἄρχων, ἀντὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ, τὸν ἀπεδίωξε μετὰ περιφρονήσεως.

Καὶ ἔκλεισε τὴν συμφωνίαν μὲ τὸν πτωχόν.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα, πυρκαϊὰ ἐξερράγη εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ τυράνου καὶ ἀπετέφρωσε ὄχι μόνον τὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα περιεῖχον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάκτορόν του, καὶ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα. Τὸ πῦρ διεδόθη μετὰ μεγάλης, μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, χωρὶς οὐδὲν νὰ τὸ ἀναχαιτίσῃ. Ὁ Δερβίσης προσῆλθε λίαν πρωΐ, διὰ νὰ παραστῇ μάρτυς τοῦ γεγονότος, τὸ ὁποῖον εἶχε προείπει. Καὶ εἶδε τὸν ἄρχοντα ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς, καταβεβλημένον ὑπὸ τῆς λύπης. Καὶ ὅταν τὸν ἤκουσε νὰ ἐρωτᾷ κάποιον πῶς καὶ πόθεν προῆλθε τὸ πῦρ, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἀπεκρίθη:

— Οἱ στεναγμοὶ τῶν πτωχῶν ἀνέβησαν ἕως εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κατέβησαν ὡς φλόγες ἐπὶ τοῦ παλατίου σου.

(Bidpaï)

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΔΡΙΑΝΤΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΕΡΙΓΡΑΠΤΟΣ ὑπῆρξεν ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς τελετῆς, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τὸ Ναύπλιον τὴν 23 Ἀπριλίου. Ἐκεῖ, εἰς τὴν πρώτην πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, παρισταμένης ὁλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τῶν ἐν τέλει καὶ πλήθους λαοῦ, ἐξεφώνησε λόγον μεγάλης σημασίας καὶ ἀπεκάλυψε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη. Ὁ ἀνδριὰς οὗτος, χαλκοῦς, παριστᾷ τὸν μέγαν στρατάρχην ἐφίππον, καὶ εἶνε ὡραῖον ἔργον τοῦ ἐν Παρισίοις Ἕλληνος γλύπτου Λαζάρου Σώχου. Εἶχε πολλὰς περιπετείας, καὶ διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας εἴπω ἐδῶ, τὰ ποκαλυπτήρια του ἐβράδυναν. Ἀλλ' ἐπιτέλους ἀπεκαλύφθη, καὶ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ. Σήμερον ἡ μεγάλη μορφὴ τοῦ ἥρωος μεταβάλλει εἰς τόπον προσκυνήματος τὴν μικρὰν πλατεῖαν τῆς ἱστορικῆς Ναυπλίας, καὶ ἐνθουσιάζει, καὶ ἐνθαρρύνει, καὶ ἐμψυχώνει, καὶ παραδειγματίζει. . . Ναί! κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ! Καὶ ἐκτὸς τοῦ Κολοκοτρώνη, ἄλλος ἥρως θανατωθῇ μετ' ὀλίγον ὁ ἀνδριάς, τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, ἰδοὺ δὲ ὅτι γίνονται τώρα ἔρανοι καὶ διὰ τὸν Ἀνδριάντα τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.

Αὐτὸς πλέον θὰ στηθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας. Καιρὸς πλέον, ἡ καλλιμάρμαρος πρωτεύουσά μας νὰ στολισθῇ καὶ μὲ τοὺς ἀνδριάντας τῶν ἐθνικῶν μας ἡρώων. Εἶνε ἀπίστευτον, καὶ ὅμως ἀληθές: Ἐκτὸς τῶν ἀνδριάντων τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ Γρηγορίου, ἔξωθεν τοῦ Πανεπιστημίου, οὐδενὸς ἄλλου ἥρωος ὑπάρχει ὁ ἀνδριὰς εἰς τὰς Ἀθήνας! Εἰμποροῦμεν νὰ ἐξαιρέσωμεν ἀκόμη τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βύρωνος, τοῦ φιλέλληνος ποιητοῦ, τοῦ θυσιασθέντος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κοραῆ, τοῦ μεγάλου Διδασκάλου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν τὴν πνευματικήν μας ἀναγέννησιν. Οἱ ἄλλοι εἶνε ἀνδριάντες ἐθνικῶν εὐεργετῶν, τοῦ Ἀβέρωφ, τοῦ Βαρβάκη, τῶν Ζαππῶν κτλ. Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν καὶ γνωρίζων μάλιστα ὅτι ἄλλοτε ἦτο ἡ κατ' ἐξοχὴν πόλις τῶν ἀνδριάντων, θὰ πορφήσῃ διὰ τὴν σημερινὴν πτωχείαν καὶ θὰ ἐρωτήσῃ: «Μὰ πῶς; ἔπαυσεν ἡ Ἑλλὰς νὰ ἔχῃ μεγάλους ἄνδρας, ἢ μήπως ἐξηντλήθησαν τὰ λατομεῖά της;»

Καὶ ὅμως οὔτε τὸ ἓν συμβαίνει, οὔτε τὸ ἄλλο. Εἰς τὰς δέλτους τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας λάμπει πλειὰς πολύαστρος μεγάλων καὶ ἀθανάτων ἀνδρῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται αἰώνια εὐγνωμοσύνη· τὰ δὲ ἑλληνικὰ λατομεῖα δὲν ἔπαυσαν παρέχοντα τὸ λαμπρὸν μάρμαρον, τὸ ὁποῖον ἀπαθανατίζει. Ἀλλ' οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι ἂν θέλετε, ἐδείχθησαν κάπως ἀγνώμονες πρὸς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλουν τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν πνευματικήν των ἀποκατάστασιν. Καὶ ἐν ᾧ κατεστόλισαν τὴν πόλιν των μὲ πολυδάπανα κτίρια, δημόσια καὶ ἰδιωτικά, μὲ πλατείας, μὲ πάρκα, μὲ δενδροστοιχίας, μὲ χίλια δυό, παρέλειψαν μέχρι σήμερον νὰ στολίσουν τὸ λαμπρὸν τοῦτο σύνολον μὲ τὰς μορφὰς τῶν ἡρώων, τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, παρέλειψαν νὰ δείξουν εἰς τοὺς συγχρόνους καὶ εἰς τοὺς ἐπιγινομένους τὴν πρὸς ἐκείνους εὐγνωμοσύνην των, παρέλειψαν εἰς τὴν αἴγλην τοῦ πλούτου νὰ προσθέσουν καὶ τὴν αἴγλην τῆς δόξης. Καὶ ἐν τούτοις αἱ νέαι Ἀθῆναι, ἡ ἐθνικὴ πόλις πρὸς τὴν ὁποίαν ἀτενίζει μετὰ παλμῶν ὁ ἔσω καὶ ἔξω ἑλληνισμός, ἔπρεπε νὰ εἶνε ἤδη πολυάνδριον, ὅπως καὶ αἱ ἀρχαῖαι. Ἔπρεπεν εἰς τὰς πλατείας της καὶ εἰς τὰ πάρκα της, νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ δεικνύωνται μεθ' ὑπερηφανείας οἱ ἀνδριάντες ὅλων τῶν μεγάλων μας ἀνδρῶν, ἡρώων, βασιλέων, κυβερνητῶν, ποιητῶν συγγραφέων, καλλιτεχνῶν . . . Εἰς τὴν Εὐρώπην, δὲν ὑπάρχει πολίχνη ποῦ νὰ μὴ ἔχῃ τὸν ἀνδριάντα τοῦ μεγάλου ἀνδρός της. Εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦτο δὲν τὸ βλέπει κανεὶς οὔτε εἰς τὴν πρωτεύουσαν!

Ἀλλ ἰδοὺ ὅτι ἡ εὐελπις κίνησις ἤρχισεν ἤδη, καὶ δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ παροῦσα γενεὰ θὰ ἐργασθῇ μετὰ ζήλου, διὰ νὰ συμπληρώσῃ ἐθνικῶς καὶ ἐνδόξως τὸν στολισμὸν τῆς πρωτευούσης. Οἱ νεαροί μου φίλοι, ὅσοι ἀναγινώσκουν τὴν παροῦσαν, βεβαίως δὲν εἰμποροῦν, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των, νὰ λαμβάνουν πρωτοβουλίας περὶ ἱδρύσεως ἀνδριάντων. Εἰμποροῦν ὅμως κάλλιστα νὰ βοηθοῦν τοὺς λαμβάνοντας, καὶ νὰ εἰσακούσουν προθύμως τὰς ἐκκλήσεις των, καὶ νὰ συνεισφέρουν ἐνθουσιωδῶς τὸν ὀβολόν των. Τότε ἔχουν ἀξίαν οἱ ἀνδριάντες ὅταν ἐγείρονται δι' ἐθνικῶν ἐράνων· καὶ οἱ ἔρανοι εἶνε βέβαια τόσον ἐθνικώτεροι, ὅσον περισσότεροι λαμβάνουν μέρος εἰς αὐτούς, ἔστω καὶ διὰ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ εἰσφορᾶς.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^ου ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

ΒΙΜΑΙ ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ

— Μὰ ὑπάρχουν δρόμοι καὶ ἀμάξια καὶ σπίτια ἀκόμη, ἀντεῖπεν ἡ Ρόζα, σχεδὸν θυμωμένη. Κυττάξετε, ἀκόμη κ' ἐδῶ, ὅπου θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εἶνε χωρισμένος ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον, ἐκεῖ ἐπάνω. 'στὴν κορυφὴ σχεδὸν τοῦ βράχου, εἶνε ἐκεῖνο τὸ εὔμορφο σπιτάκι, ποῦ φαίνεται σὰν νὰ ἐκτίσθη ἀπὸ Νεράϊδες παρὰ ἀπὸ ἀνθρώπους.

Ὁ θεῖος Ἄρχης τὸ ἐκύτταξε καὶ τὸ ἐθαύμασε..

— Καλὲς Νεράϊδες βέβαια θὰ ἔκτισαν τέτοιο σπιτάκι σὲ τέτοιο μέρος, εἶπε.

— Κ' εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ το κατοικοῦν ! προσέθεσεν ἡ Ρόζα.

Ἓν ἄλλο ἀπόγευμα πάλιν, κατέβησαν ἀπὸ τὴν ἄμαξαν εἰς ἀπόστασιν μερικῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Ρατμύλλεν, καὶ ἀνῆλθον εἰς βράχον τραχὺν καὶ ἔρημον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μόνον ἀγρία ἐρείκη ἔθαλλεν. Τριγύρω των, ὅσον ἔφθανε τὸ βλέμμα, ἐξετείνετο τὸ τοπίον πλῆρες ἀγρίας καὶ μεγαλοπρεποῦς ὡραιότητος.

Ρόζα καὶ Ἔλλη.

Ἔπειτα, εἰς τὴν κορυφήν, ἡ εἰκὼν μετεβλήθη πάλιν ὡς διὰ μαγείας. Εὗρέθησαν ἀπέναντι λόφων καταπρασίνων ἀπὸ δένδρα, οἱ ὁποῖοι περιεκύκλουν χαριτωμένην καὶ ἀνθηρὰν κοιλάδα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο οἰκία λευκὴ καὶ χαμηλὴ σκεπασμένη σχεδὸν ὅλη ἀπὸ κισσοὺς καὶ ἄλλα φυτὰ ἀνερπυτικά. Καπνὸς ὑποκύανος ἀνυψοῦτο ἀπὸ τὴν καπνοδόχον· ἀπὸ ἐδῶ κῆπος ἀνθισμένος, ἀπὸ ἐκεῖ δενδροστοιχίαι σκιεραί, ἐμπρὸς μία μικροσκοπικὴ λίμνη, καὶ μακράν, εἰς τὴν κλιτὺν τοῦ λόφου, μερικαὶ καλύβαι διεσπαρμέναι καὶ μία ἐκκλησούλα μὲ κομψότατον κωδωνοστάσιον. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς τοποθεσίαν θελκτικωτέραν καὶ δροσερωτέραν!

Ἡ Ἔλλη ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἡ Ρόζα ἐπρότησε τὰς χεῖρας.

— Θὰ μου 'πῆτε καὶ τώρα ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ κατοικίαι, θεῖε Ἄρχη ;... Εἴδατε ποτὲ σας τόσον ὡραίαν, τόσον ποιητικήν ; Πρέπει νὰ γίνετε πλούσιος, μὰ πολὺ πλούσιος, θεῖε Ἄρχη, καὶ νὰ μὴν ἔχετε ἀνάγκην νὰ ἐργάζεσθε, διὰ νὰ ἔλθετε νὰ κατοικήσετε εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Δόνεγαλ. Θέλω νὰ ἔχω ἕνα σπιτάκι τέτοιο. Μὰ δὲν εἶνε ἀνοησία νὰ κατοικῇ κανεὶς εἰς τὴν πόλιν, ὅταν ὑπάρχῃ τέτοια ἐξοχή ;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω διατί ἔκαμαν πόλεις, παρετήρησεν ἡ Ἔλλη σκεπτικὴ Αὐτὸ μοῦ ἐφαίνετο πάντοτε ἄδικον καὶ ἀνόητον, καὶ ἀκόμη περισσότερον τώρα ποῦ ἦλθα ἐδῶ

— Μολαταῦτα, ἀνάγκη νὰ συγκατατεθῆτε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σπίτι μας, δεσποινίδες μου, εἶπεν ὁ θεῖος Ἄρχης. Αὔριον μὲ τὸ καλό, θὰ ξεκινήσωμεν πάλιν διὰ τὸ ἀγαπητὸν καὶ ἄσχημον Δουβλῖνόν μας.

— Τί εὐτυχία νὰ ἔλθωμεν ἕως ἐδῶ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα. Ἂς εἶνε ὅμως, θεῖε Ἄρχη. Ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη παντοῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε εὐτυχής, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν πόλιν !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΚΑΙΣΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑΙ

Τὸ ταξείδιον λοιπὸν ἐτελείωσεν. Ἐπίσης ἐτελείωσαν καὶ αἱ διακοπαὶ τῆς Ἔλλης. Ἐπέστρεψενεὶς τὸ Παρθεναγωγεῖον, καὶ ἡ Ρόζα ἔμεινε πάλιν μόνη μὲ τὸν θεῖόν της.

Ὁ κ. Βῶρκε ἠσθάνετο διὰ πολὺν καιρὸν τὰς συνεπείας τοῦ δυστυχήματος. Ὑπέφερεν ἀπὸ κεφαλαλγίας, αἱ ὁποῖαι συχνὰ τὸν ἠμπόδιζον νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ Δικαστήριον, ἢ τὸν ἠνάγκαζον νὰφίνῃ τὸ Γραφεῖόν του καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ ἐνωρίτερα εἰς τὸ σπίτι. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀναρρώσεως ταύτης, ἡ Ρόζα ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχής.

Πολὺ μικρὰ διὰ νάνησυχήσῃ, ἐχαίρετο ἀπεναντίας ποῦ εἶχε τὸν θεῖόν της καθολοκληρίαν ἰδικόν της. Τῇ ἐφαίνετο ὡραία καὶ εὐχάριστος ἡ ἀντιστροφὴ τῶν ὅρων, δηλαδὴ ποῦ αὐτὴ ἔπρεπε τώρα νὰ τον φροντίζῃ καὶ νὰ τον περιποιῆται, ὅπως πρῶτα ἐκεῖνος. Τὸν ἐκόθιζεν ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν πολυθρόναν του, καὶ ἔπειτα τοῦ ἔπαιζε πιάνον, ἢ τοῦ ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα, ἢ ἔπερνεν ἕνα σκαμνάκι καὶ ἐκάθητο πλησίον του, ἕτοιμη νὰ ἐκτελέσῃ ἀμέσως καὶ τὰς παραμικρὰς του ἐπιθυμίας. Ὅταν ἐπονοῦσε, τοῦ ἔβρεχε τοὺς κροτάφους μὲ κολώνιαν καὶ του ἔκαμνεν ἀέρα μὲ τὸ ριπίδιον.

Μίαν ἡμέραν εἶδε μὲ μεγάλην της χαρὰν εἰς κάποιον μαγαζεῖον ἕνα μικρὸν ψεκαστῆρα, δηλαδὴ φιάλην μὲ φούσκαν ἀπὸ καουτσούκ, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ χρησιμεύουν διὰ νἀρωματίζουν τὰ δωμάτια. Ἐπειδή, κατὰ καλὴν τύχην, εὑρίσκετο τότε μ' ἕνα σελλίνι καὶ ἓξ πέννας — τρεῖς δραχμὰς περίπου, — δὲν ἐδίστασε νὰ θυσιάσῃ τὸ ποσὸν πρὸς ἀγορὰν τοῦ πολυτίμου ψεκαστῆρος, καὶ ἐπιστρέψασα εἰς τὸ σπίτι, τὸν ἔκρυψεν εἰς τὸ συρτάρι της, διὰ νὰ τον μεταχειρισθῇ ἐν καιρῷ.

Ἐὰν της ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἠθέλετο νὰ πάθῃ κεφαλαλγίαν ὁ θεῖός της, βεβαιότατα θὰ ἐθύμωνε πολύ. Ἀλλ' ὅμως εἶχε τόσην ἐπιθυμίαν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ μικρὸν μηχάνημα καὶ νἀνακουφίσῃ μὲ αὐτὸ τὸν θεῖόν της, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠξεύρω τί ἐσκέπτετο ἀπὸ μέσα της... Ἂς ἔλεγεν ὅσον ἤθελεν ὅτι ἐπροτίμα νὰ τον βλέπῃ ἐπιστρέφοντα εἰς τὸ σπίτι μὲ γελαστὸν πρόσωπον καὶ ὄχι μὲ τὴν ρυτίδα τοῦ πόνου εἰς τὸ μέτωπον, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε τόσον καλά! Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὴν ἡμέραν ποὺ τον εἶδε νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ βαρὺ βῆμα καὶ συνωφρυωμένον πρόσωπον, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ συλλογισθῇ : «Τελοσπάντων, ἦλθεν ἡ στιγμή ποῦ ἐπιθυμοῦσα τόσον ! »

Κατ' ἀρχάς, ὁ θεῖος Ἄρχης ἐκατέβασε τὸ σ τ ο ρ τοῦ παραθύρου. Ἔπειτα ἐκάθησεν εἰς τὴν πολυθρόναν του, στρέφων τὴν ράχιν πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ ἔφερε σχεδὸν μηχανικῶς τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τέλος ἀφῆκε στεναγμόν, προερχόμενον τόσον ἀπὸ τὸν πόνον, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἀνακουφίσεως, ὅτι εὑρίσκετο ἐπιτέλους ἥσυχος εἰς τὸ σπίτι του.

— Πονεῖτε, θεῖέ μου ; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα χαμηλοφώνως.

— Ναί, ἀγάπη μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

Τότε ἡ Ρόζα ἐπροχώρησεν ἀθορύβως ἕως τὸ τραπέζι, ἐπῆρε τὴν φιάλην, καὶ σταθεῖσα ὄπισθεν τῆς πολυθρόνας, ἐπίεσε τὴν ἐλαστικὴν φούσκαν...

Φφσσσσσσ ! ἔκαμεν ὁ ψεκαστήρ, σφενδονίζων τὸ ἀρωματῶδες ὑγρὸν ἐπὶ τοῦ πονοῦντος μετώπου.

Ὅταν ἔξαφνα ὁ κ. Βῶρκε ἠσθάνθη τὴν εὐεργετικὴν ἐκείνην δρόσον, ἀνατρίχιασεν ἐλαφρά, ἔπειτα παρεδόθη μ' εὐχαρίστησιν, καὶ ἡ ἀνακούφισις τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη μετ' ὀλίγον, ὑπερέβη κατὰ πολὺ τὰς ἐλπίδας τῆς Ρόζας. Ἡ σιωπηλὴ ὑποταγή του ἀπεδείκνυε τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ θεραπευτικοῦ ἐκείνου μέσου. Δὲν ἔκαμε καμμίαν παρατήρησιν, καμμίαν ἐρώτησιν, οὔτε κἂν ηὐχαριστήσεν· ἀλλ' ἐβυθίσθη εἰς τὴν πολυθρόναν του, τείνων τὸ μέτωπον πρὸς τὸν ψεκασμόν, ὡς νὰ ἦτο τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, ἀπεκοιμήθη βαθύτατα. Τότε ἡ Ρόζα ἐκάθησε καὶ πάλιν πλησίον του, σιγά, μὲ λάμψιν θριάμβου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅταν ὁ θεῖος Ἄρχης ἐξύπνησεν, ἰατρευμένος, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸν πόνον, ἐξέφρασε φαιδρῶς τὴν ἔκπληξίν του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Ὥστε λοιπὸν ἡ Ροζούλα μου ἐσυλλογίσθη τὸν γέρον θεῖόν της ! ἀνέκραξεν, ἀφ' οὗ ἐκείνη τῷ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ ψεκαστῆρος καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἔτυχε νὰ ἔχῃ ἀκριβῶς τόσα χρήματα, ὅσα ἤρκουν διὰ νὰ τον ἀγοράσῃ,

— Τὸν γέρον θεῖόν της ;! Πῶς ἐτολμήσατε νὰ πῆτε τέτοιο λόγο ; Καλὲ σεῖς εἶσθε νέος, νεώτατος.

— Μπᾶ ! γιὰ κύτταξε τὰ ἄσπρα μου μαλλιά !

—Ποῦ εἶνε ; ἐγὼ δὲν βλέπω οὔτε μιὰ ἄσπρη τρίχα !

Ὁ κ. Βῶρκε ἐσήκωσε τοὺς βοστρύχους τῶν κροτάφων του, καὶ ἔδειξεν εἰς τὴν Ρόζαν μερικὰς ἄσπρας τρίχας ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

— Μ' ἀρέσουν τἄσπρα μαλλιά, εἶπεν ἡ Ρόζα μὲ ζωηρότητα, ὅταν εἶνε ἔτσι ὀλίγα καὶ ὅταν δὲν φαίνωνται. Ἀλλὰ σεῖς δὲν εἶσθε καθόλου γέρος· εἶσθε τόσον νέος, ὅσον πρέπει νὰ εἶνε ἕνας θεῖος.

— Γέρος, νέος ἀδιάφορον. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι σὺ ἀγόρασες αὐτὸν τὸν ψεκαστῆρα διὰ νὰ δροσίζῃς τὸν καϊμένον.....

Ἡ Ρόζα ἐσήκωσε τὸ δάκτυλον, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πιθανὴν ἐπανάληψιν τῆς λέξεως «γέρος» καὶ ὁ θεῖος ὑπέκυψε μειδιῶν εἰς τὸ ἀπειλητικὸν ἐκεῖνο νεῦμα.

— Καλά, καλά. Τότε λοιπὸν ἂς εἰπῶ τὸ καϊμένον τὸ μέτωπόν μου. Ὥστε ἡ ἀνεψούλα μου ἐξώδευσεν ὅσα χρήματα εἶχε δι' ἐμέ ;

— Βεβαιότατα. Ἀλλὰ δὲν ἀξίζει ἐπαίνους καὶ εὐχαριστίας, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τα ἐχρησιμοποιοῦσε καλλίτερα.

— Ὤ, Ρόζα ! ὅταν σὲ εἶδα χωμένην καὶ ἀποκοιμισμένην εἰς τὴν ἴδιαν αὐτὴν πολυθρόναν, καὶ ὅταν ὑπεχρεώθην νὰ σου δώσω τὴν σούπαν σου, ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦσες νὰ χορηγήσῃς αὐτὴν τὴν τιμὴν εἰς τὴν Βριγίταν, καθόλου δὲν ἐφαντάσθην, ὅτι θὰ ἤρχετο ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ σὺ θὰ μ' ἐπεριποιεῖσο, ὅπως τότε ἐγώ.

—Μοῦ εἶνε τόσον εὐχάριστον νὰ εἶμαι ἡ ἀνεψιά σας, ἡ ἀληθινή, ἡ καθεαυτὸ ἀνεψιά σας ! Ἀ, ὅσῳ συλλογίζομαι, ὅτι, ἂν ἔξαφνα ἐφεύγεν ἀπὸ τὴν βαλίζαν μου ἡ ἐπιγραφή, ἠμποροῦσε νὰ με ἀφίσουν εἰς ἄλλο σπίτι, μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ! Τί τρομερόν ! .. Ἀλήθεια, εἴδατε, θεῖε Ἄρχη, ποῦ ἐπέμενα νὰ μου δώσετε σεῖς τὴν σούπαν μου ; Δὲν το ἤξευρα ἀκόμη ὅτι εἶσθε ὁ θεῖός μου, καὶ ἐν τούτοις τὸ ἠσθανόμην. Γι' αὐτὸ καὶ ἐσυνείθησα τόσον γρήγορα εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι.

—Ἐγὼ ὅμως, Ρόζα, δὲν ὑπώπτευσα καθόλου ὅτι ἦσουν ἀνεψιά μου. Ἡ ἔκπληξίς μου ὑπῆρξε μεγάλη ὅταν ἐδιάβασα τὸ γράμμα τοῦ πατέρα σου.

(Ἕπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η'.

Μὲ τὰ πολλά, ὁ Φασουλάκης συνῆλθεν ὀλίγον ἀπὸ τὸν φόβον ποὺ του ἐπροξένησε τὸ ἴχνος τοῦ ποδιοῦ ἐπάνω 'στὴν ἄμμο, ἡ καρδιά του ἐπῆγε 'στὸν τόπο της, καθὼς λέγουν, καὶ ἐξακολούθησε τὸ ταξεῖδι τρυγύρω 'στὸ νησί του.

Ἐπέρασεν ἀπὸ ἕνα δάσος μὲ δένδρα θεόρατα, ψηλὰ ποῦ ἔλεγες πῶς φθάνουν ὡς τὰ σύννεφα, καὶ ὅλα γεμάτα ὡραῖα πουλιά.

Ἐκεῖ ἀπάντησε κολίβρια, ποῦ ἔκαμναν τσίου τσίου καθὼς ἐπερνοῦσε.

Ἐκεῖ ἀπάντησε παγῶνια ποῦ ἔσερναν τὲς μακρυὲς βελουδένιες οὐρές των, πράσινες καὶ γαλάζιες, ἐπάνω 'στὸ χορτάρι. Τί ὡραῖες ποῦ ἦταν, καὶ πῶς ἄστραφταν 'στὸν ἥλιο, ὅταν τὲς ἄνοιγαν σὰν βεντάγιες !

Ἐκεῖ ἀπάντησε παπαγάλους σκαλωμένους ἐδῶ κ' ἐκεῖ· παπαγάλους μὲ χίλια χρώματα, ποὺ τον ἐκύτταζαν σοβαρὰ καθὼς ἐπερνοῦσε κ' ἔκαμναν : Κρρρρ... Κρρρρ.. Κρρρρ...

Ὁ Φασουλάκης τοὺς θαυμάζει καὶ κάμνει εἰς ὅλους ἀπὸ ἕνα φιλικὸ χαιρετισμό.

Μπᾶ ! νὰ καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμη καλλίτερο. Τί εἶνε ἐκεῖνα τὰ κόκκινα, ἐκεῖ κάτω, 'στὴ ρίζα τοῦ μεγάλου ἐκείνου δένδρου ;

Φράουλες !.. Φράουλες ὥριμες καὶ δροσερές !..

Ὤ, τί γλυκειὲς ποῦ εἶνε ! τί νόστιμες, τί ζουμερὲς καὶ τί μυρωδάτες !..

Ὁ Φασουλάκης τρώγει, τρώγει... ὅπως θὰ ἐτρώγατε καὶ σεῖς ἂν

ἦσθε 'στὴ θέσι του, γιατὶ καὶ σεῖς βέβαια ἀγαπᾶτε τὲς φράουλες τὸ ἴδιο. Ἀλήθεια;

Ὁ Φασουλάκης ἐτελείωσε τὸ ταξεῖδί του καὶ ἐγύρισε 'στὸ σπιτάκι του. Τώρα ἀναπαύεται, ξεκουράζεται ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξειδιοῦ. Ἐξαφνα ἀκούει ἕνα μεγάλο θόρυβο.

Τί εἶνε; τί συμβαίνει;

Βγαίνει ἔξω καὶ βγάζει μιὰ φωνὴ τρόμου:

— Μάνα μου!

Μήπως εἶδε πάλι κανένα ἴχνος ποδιοῦ;

Ἁ, μπᾶ! εἶδε κάτι χειρότερο, μὰ πολὺ χειρότερο:

Δώδεκα ἄνθρωποι μαῦροι, ἄγριοι, γυμνοί, ἔχουν σουβλίσει ἕνα δυστυχισμένον αἰχμάλωτον, καὶ ἑτοιμάζονται νὰ τον ψήσουν καὶ νὰ τον φάγουν.

Γρήγορα τὸ νεροτούφεκο!

Τρέχει ὁ Φασουλάκης, τὸ πέρνει, καὶ το μεταχειρίζεται τόσο καλά, ὥστε οἱ μαῦροι ἄνθρωποι φεύγουν ὅλοι . . . ξέχωρα ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ ἦτο 'στὴ σούβλα.

Ὁ Φασουλάκης τρέχει ἀμέσως καὶ τον ξεσουβλίζει.

Μεθαύριο θά σας πῶ τί ἀπέγινε.

Η ΚΙΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΑΛΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ἡ Κλεονίκη Ρινάλδη εἶχε νὰ κάμῃ πολλὰ πράγματα: πρῶτα θὰ ἐπήγαινεν εἰς τῆς ῥαπτρίας διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ νέον φόρεμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔβαζε μεθαύριον εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ἄγγλου Προξένου· ἔπειτα ἔπρεπε νὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἀδαμαντοπώλην,— αὐτὸ προπάντων, — διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο περιδέραιον, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ εἶχε ματιάσῃ, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ πατέρας της τῆς εἶχε δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ γοράσῃ.

Ἡ Κλεονίκη ἦτο τόσον βιαστικὴ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ πολυπόθητον αὐτὸ κόσμημα, ὥστε ἐσηκώθη καὶ ἡτοιμάσθη, πολὺ πρὶν ἀνοίξουν ἀκόμη τὰ μαγαζειά. Ἄλλως τε ἦτο ἑορτή· καὶ τὰ μαγαζειὰ εἰς τὴν Κέρκυραν—τουλάχιστον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην—ἤνοιγαν μετὰ τὴν λειτουργίαν.

— Εἶνε νωρὶς ἀκόμη, εἶπε πρὸς τὴν Ἀνέταν, τὴν θαλαμηπόλον της. Ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἡ Ἐκκλησία· δὲν πηγαίνομεν νὰκούσωμεν τὴν λειτουργίαν; Θὰ ζητήσω συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεὸν ποῦ δὲν ἐκοιμήθην ἀπόψε ἐξ αἰτίας τῆς ματαιοδοξίας μου, καὶ θὰ Τον εὐχαριστήσω πού μου ἔδωκε τόσον καλὸν πατέρα. Ὑπάρχουν πλουσιώτεροι πατέρες, ποῦ δὲν κάμνουν τόσα διὰ τὰς θυγατέρας των.

— Τί; πλουσιώτεροι ἀπὸ τὸν κύριον Ρινάλδη, τὸν πλουσιώτερο τραπεζίτη τῆς Ἀθήνας; ἐμουρμούρισεν ἡ Ἀνέττα, σκανδαλισθεῖσα. Δι' αὐτήν, ὁ πλοῦτος τῶν κυρίων της ἦτο ἀνώτερος πάσης συγκρίσεως.

Ὅταν αἱ δύο νεάνιδες ἐξῆλθον μετὰ τὴν λειτουργίαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς ὀφθαλμοὺς των εἵλκυσε θέαμα ἄξιον οἴκτου πραγματικῶς: Ἕνας ἄνθρωπος τυφλός, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, ἐκάθητο εἰς μίαν ἄκραν τῆς μαρμαρίνης κλίμακος, καὶ πλησίον του ἐστέκετο, μὲ περίλυπον ἔκφρασιν, κοράσιον δεκατριῶν ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ τυφλοῦ ἦτο προσηρμοσμένη πινακίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγινώσκοντο ἀνορθόγραφοι ἀλλ' εὐανάγνωστοι αἱ λέξεις: «Χριστιανοί, ἐλεήσατε τὸν δυστυχῆ τυφλόν.»

—Ὦ, τὸν κακομοίρη!.. ἐψιθύρισεν ἡ Κλεονίκη, παρατηροῦσα τὸ μέτωπον, τὸ γεμάτον οὐλάς, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅπου τὰ μέρη, τὰ γυμνὰ ἀπὸ τρίχας, ἔφερον τὰ ἴδια ἴχνη ἐγκαυμάτων.

Ἡ νεᾶνις ἔκαμε μηχανικῶς νὰ βάλῃ τὸ χέρι εἰς τὴν τσέπην της, ἔπειτα ἐχαμογέλασε διὰ τὴν ἀφῃρημάδαν της: Οὔτε τώρα, οὔτε τότε ἔβαζαν τσέπες εἰς τὰ γυναικεῖα φουστάνια, τὰ τόσον στενὰ πρὸς τὰ ἐπάνω. . . Καὶ ἡ Κλεονίκη ἔψαξεν ἀμέσως ἀλλοῦ καὶ ηὗρε τὸ ἀργυρόπλεκτον πουγγάκι της εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὴν παλάμην τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ γάντι...Τὸ ἀνοίγει.. ἄ, τί κρῖμα! οὔτε μιὰ πεντάρα! Μόνον τὰ τέσσερα ἑκατοστάρικα, ποὺ της εἶχε δώσῃ ὁ πατέρας της, καὶ ἀκόμη ἓν πεντόδραχμον χάρτινον, τίποτε ἄλλο.

Ἡ Κλεονίκη ἠθέλησε νὰ δειχθῇ καὶ αὐτὴ γενναιόδωρος, καὶ τὸ χάρτινον πεντόδραχμον ἐμβῆκε μὲ τρόπον εἰς τὴν παλάμην τοῦ τυφλοῦ. Καὶ ἔκλεισε πάλιν τὸ πουγγάκι, ἀφοῦ ἐφρόντισε νὰ βάλῃ μέσα τὸ φυλακτόν της,—ἕνα τριφύλλι μὲ τέσσερα φύλλα, κλεισμένον ἀνάμεσα εἰς δύο μικροὺς ὑαλίνους δίσκους μὲ χρυσοῦν γύρον. Τῆς εἶχε πέσῃ ὁ κρῖκος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ ἐπερνοῦσεν εἰς τὴν ἁλυσίδαν τοῦ ὡρολογίου της, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου τὸ ἐφύλαττεν ἀπὸ τινων ἡμερῶν εἰς τὸ πουγγάκι της. Ἔπειτα ἀπεμακρύνθη βιαστική, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς εὐχαριστίας.

Τὰ μαγαζειὰ εἶχαν ἀνοίξῃ· ἀλλ' ὁ δρόμος ἦτο πολὺς ἕως τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον. Τελοσπάντων ἡ Κλεονίκη ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ξαναιδῇ, νὰ πιάσῃ εἰς τὰ χέρια της, νὰ καμαρώσῃ τὸ περιδέραιον, καὶ νὰ διατάξῃ νὰ το στείλουν εἰς τοῦ κυρίου Ρινάλδη. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ το πληρώσῃ, —ὤ, ποία φοβερὰ ἔκπληξις! Τὸ κομψὸν ἀργυρόπλεκτον πουγγάκι δὲν εὑρίσκετο πλέον εἰς τὴν παλάμην τῆς νεανίδος, κάτω ἀπὸ τὸ γάντι! Οὔτε εἶχε πέσῃ κάτω εἰς τὸ πάτωμα τοῦ ἀδαμαντοπωλείου. Τί εἶχε γίνῃ λοιπόν;

— Δὲν πειράζει, δεσποινίς, εἶπεν ὁ ἀδαμαντοπώλης· θὰ στείλω ἀμέσως τὸ περιδέραιον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

— Νὰ μὴ κάμετε τίποτε, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Κλεονίκη. Ὁ πατέρας μοῦ ἔδωσε τὰ χρήματα διὰ νὰγοράσω τὸ κόσμημα ποῦ ἤθελα· τὰ ἔχασα· δὲν εἶνε δίκαιον νὰ το πληρώσῃ δύο φορές.

Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον, καταλυπημένη. Ἐν ᾧ ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον, ἡ Ἀνέττα ἐρωτοῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μήπως ηὗρε κανεὶς κάτω κανένα πουγγί. Ὅλοι ἀπεκρίνοντο ἀρνητικῶς, καὶ ἡ Ἀνέττα τοὺς ἀπεχαιρέτα μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Τί δυστυχία! Εἶχε μέσα τετρακόσια φράγκα!

— Ἀμὲ τὸ φυλακτό μου, ποῦ ἄξιζε περισσότερο ἀπ' ὅλα; εἶπεν ἡ Κλεονίκη. Τὸ εὕρηκα μόνη μου ἐκεῖνο τὸ σπάνιο τριφύλλι μὲ τὰ τέσσαρα φύλλα, τὴν τελευταία χρονιὰ ποῦ ἠμπόρεσε νὰ ὑπάγῃ 'στὴν ἐξοχὴ ἡ καϊμένη ἡ μαμμά. Ἄμα εἶδε τὸ εὕρημά μου, μοῦ εἶπε: «Θὰ το βάλωμε μέσα σὲ γυαλάκι, διὰ νὰ το φυλάξῃς. Ὅταν ἤμουν νέα, πολλὲς φορὲς ἐζήτησα τὸ τετράφυλλο τριφύλλι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν το βρῆκα, καὶ νά,τώρα σὲ λίγο θὰ πεθάνω . . . Ἐλπίζω ὅτι σὺ θὰ ἔχῃς καλλίτερη ὑγεία ἀπὸ μένα, ἀφ οὗ ηὗρες τὸ μαγικὸ τριφύλλι καὶ τὸ ἔχῃς τώρα 'στὰ χέρια σου.» Ἡ καϊμένη ἡ μαμμά. Θὰ ἔδιδα εὐχαρίστως τὲς τετρακόσιες δραχμές, ἂν ἐπρόκειτο νὰ εὕρω τὸ φυλακτό μου!

Ἔφθασαν οὕτω μέχρι τοῦ πυλῶνος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μόνου μέρους τὸ ὁποῖον ταῖς ἔμενε νὰ ἐξερευνήσουν, διότι εἴπομεν ὅτι ἐπέστρεφαν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, καὶ φυσικὰ αὐτὸ ἦτο τὸ λογικώτερον.

—Ὦ, κυρία, εἶπεν ἡ Ἀνέττα· εἶνε περιττὸν νὰ ἐμβοῦμε 'στὴν Ἐκκλησία, διὰ νὰ ἰδοῦμε μήπως τὸ πουγγί σᾶς ἔπεσεν εἰς τὸ στασίδι, τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας. Ὅταν ἐβγήκαμε, τὸ εἴχατε, ἀφ' οὗ ἐκάματε ἐλεημοσύνη 'ς ἐκεῖνο τὸ στραβό . . . Βλέπετε; ἔφυγε ἀπὸ φόβο μὴν ἔλθετε καὶ τοῦ ζητήτετε τὸ πρᾶγμα σας. Γιατὶ βέβαια αὐτὸς θὰ το βρῆκε· ἀχ αὐτοὶ οἱ ζητιάνοι! σωστοὶ λωποδύται!

— Σοὺτ! εἶπεν ἡ νεαρά της κυρία,

σοὺτ! Τί ἄσχημον πρᾶγμα νὰ ἀδικοβάλλῃ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους! . . Ἐεύρεις τί θὰ κάμω τώρα; Θὰ ἐρωτήσω τὴν ἐκκλησάρισα ποῦ κάθεται ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς μὲ τὴν κόρῃ του. Εἰμπορεῖ νὰ ξεύρῃ.

— Καὶ ἂν ποῦν ὅτι δὲν ηὗραν τίποτε;

— Τότε, ἂς κάμουν καλὰ μὲ τὴν συνείδησίν των, εἶπεν ἡ Κλεονίκη στενάζουσα.

— Νὰ ἰδῆτε ποῦ θὰ 'ποῦν ἔτσι. Ἄ, ἕνας κοῦρελιάρης δὲν γυρίζει εὔκολα τετρακόσια φράγκα! . . Μπορεῖ νὰ περάσῃ μ' αὐτὰ ἕξῃ μῆνες ζωὴ καὶ κότα!

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις ἀντὶ νὰ παροτρύνουν τὴν Κλεονίκην νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν της, ἀπεναντίας τὴν ἀπεθάρρυναν.

— Καὶ ἂν πρόκειται νὰ τα χρησιμοποιήσουν οἱ δυστυχισμένοι, γιὰ νὰ ἐνδυθοῦν καὶ νὰ φάγουν ἀνθρωπινώτερα, αὐτὰ τὰ τετρακόσια φράγκα, ποῦ θὰ μου ἔπερνεν ὁ πλούσιος ἀδαμαντοπώλης ;... εἶπε σκεπτική. Ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ κάμω καὶ χωρὶς περιδέραιον, ἀλλὰ κανεὶς βέβαια δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς ψωμί. Ναί· ἀλλὰ ὅταν θὰ τελειώσουν τὰ τετρακόσια φράγκα, τί θὰ κάμῃ ὁ τυφλὸς μὲ τὴν κόρῃ του; Θὰ γυρίσῃ πάλιν ἐδῶ νὰ ζητιανεύσῃ... Ἄ, ὄχι! δὲν θὰ ὑπάγω 'στὴν ἐκκλησάρισα, νὰ ρωτήσω ποῦ κάθεται...Θὰ δώσω εἰς βάρος του ὑποψίας, τὸ πρᾶγμα θὰ μαντευθῇ, καὶ τότε εἰμπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νὰ μή του κάμνουν πλέον ἐλεημοσύνην . . .

— Μά, κυρία μου, ἡ καλωσύνη σας δὲν ἔχει ὅρια. Θά μας εἰποῦν κουτές.

— Ὄχι, Ἀνέττα μου· καλλίτερα νὰ μὲ εἰποῦν κουτὴ παρὰ σκληρή.

— Μά, κυρία μου.

— Σιωπή. Ἀνέττα! Δὲν θέλω νὰ κούσω τίποτε.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, ἐν τῶν ὡραιοτέρων διαμερισμάτων τοῦ ὁποίου κατείχετο ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Ρινάλδη, ἡ Κλεονίκη ἔμεινε σταθερὰ εἰς τὴν ἀπόφασίν της καὶ δὲν εἶπε τίποτε περὶ τοῦ πρωϊνοῦ ἀτυχήματος. Ἄλλως τε τὸ πρᾶγμα τῇ ἦτο εὔκολον.

Ἂν καὶ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ρινάλδης δὲν παρημέλει τὰς τραπεζιτικάς του ὑποθέσεις, καὶ μέγα μέρος τῆς ἡμέρας διήρχετο ἀναγινώσκων ἢ γράφων ἐπιστολὰς καὶ τηλεγραφήματα. Τὰς ἄλλας ὥρας ἐξώδευε διὰ νὰ διασκεδάζῃ τὴν θυγατέρα του. Τὴν ἐπήγαινε εἰς τὸν περίπατον,εἰς τὸ θέατρον,εἰς τὰς συναναστροφάς, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν ἦτο καλὸς πατήρ, ἡ δὲ Κλεονίκη ἐν ὥρᾳ γάμου, ἐφρόντιζε νὰ τῆς εὕρῃ γαμβρὸν ἀντάξιον αὐτῆς. Ἐξ ὅλων τοῦ ἤρεσε νεαρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, ὀνομαζόμενος Γεώργιος Καλάλης, τὸν ὁποῖον ὁ φίλος του Πρόξενος τῷ εἶχε συστήσῃ θερμῶς.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΧΘΕΣ, Κυριακήν,— μοῦ γράφει ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος*,— ἐν ᾧ ἤμουν μὲ ἄλλους φίλους μου εἰς τὴν Πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων, ὅπου ἔπαιζεν ἡ μουσική, εἶδα μίαν ἄμαξαν, ἡ ὁποία ἐσταμάτησεν εἰς τὴν εἴσοδον. Ἀμέσως ἔτρεξεν εἰς ἀναστορικὴς θεράπων καὶ ἤνοιξε τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέβησαν δύο κυρίαι γνωσταί μου καὶ γνωσταί σου: Ἡ μία ἦτο ἡ μητέρα τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ἡ σεβαστὴ Γιαγιὰ τῆς Διαπλάσεως, τῆς ὁποίας τοσάκις ἐφίλησα τὸ χέρι εἰς τὰ Γραφεῖόν σου· ἡ ἄλλη ἦτο ἡ ἐγγονή της, ἡ νῦν Κα Ξενοπούλου, τὴν ὁποίαν ἐπίσης βλέπω κάποτε, ὅταν ἔρχομαι εἰς τὸ Γραφεῖόν σου. Ἀνέβησαν καὶ αἱ δύο εἰς τὸ Παλάτι, ὅπου ἔμειναν πολλὴν ὥραν, διότι ἐγὼ μετὰ τὴν μουσικὴν ἔφυγα, καὶ ἀκόμη δὲν εἶχον καταβῇ. Δέν μου λέγεις, σὲ παρακαλῶ, Διάπλασίς μου· τί ἐγύρευεν ἡ σεβαστὴ Γιαγιά μας εἰς τὸ παλάτι; Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω. — Εὐχαρίστως, *Μικρὲ Ἀθηναῖε*, θὰ λύσω τὴν ἀπορίαν σου. Ἡ σεβαστή μας Γιαγιά, μετὰ τῆς ἐγγονῆς της, εἶχε τὴν τιμὴν νὰ γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τῆς Α.Μ τῆς Βασιλίσσης. Ἔμαθεν ἡ Βασίλισσά μας, ἡ τόσον δεκκρινομένη διὰ τὴν εὐσέβειάν της, πόσον εὐσεβὴς εἶνε ἡ Γιαγιά μας καὶ πόσον εὐγλώττως ὁμιλεῖ διὰ τὰ θρησκευτικά, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ την γνωρίσῃ. Πρὸς τοῦ ο τὴν προσεκάλεσε τὴν π. Κυριακὴν εἰς τὰς 11½ π μ. εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὅπου ἡ Κα Παπαδοπούλου μετέβη μετὰ τῆς ἐγγονῆς της. Ἡ Α. Μεγαλειότης τὰς ἐδέχθη καὶ τας ἐκράτησε πλησίον Της ἀρκετὴν ὥραν, συναμιλήσασα μὲ τὴν γνωστήν Της, τὴν ἀγγελικὴν ἀληθῶς; εὐμένειαν καὶ ἀγαθότητα. Φαντάσου τώρα πόσον εἶνε εὐτυχὴς καὶ ἐνθουσιασμένη ἡ Γιαγιά, ποὺ τὴν ἠξίωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἴδῃ, εἰς τὴν δύσιν τοῦ βίου, τὴν Βασίλισσάν της καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζί Της. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄλλο τόσον εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, διότι ἡ Α. Μεγαλειότης ηὐδόκησε νὰ ἐκφρασθῇ εὐμενῶς περὶ τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

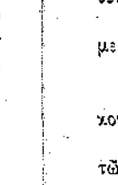

Ὅσον καὶ ἂν ἐφώναζεν ἡ δεσποινὶς Ἀνθὴ Γερονταῖου θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰνακαλύψῃ τὴν χήναν της, διότι ἡ πονηρὴ εἶχε σφηνωθῇ μεταξὺ τῆς ῥάχεώς της καὶ τῆς ῥάχεως τοῦ μικροῦ κηπουροῦ Κώστα, καὶ μάλιστα μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω καὶ μὲ τὰ πόδια πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἀλλ' οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀκόμη πονηρότεροι . . . προκειμένου περὶ Μαγικῶν Εἰκόνων, ἐγύρισαν τὸ φύλλον ἀνάποδα, καὶ μὲ μεγάλην εὐκολίαν ἐξετύπωσαν τὸ πουλί, ὅπως τὸ βλέπετε καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Κρῖμα νὰ μὴν εἶνε ζωντανόν, νὰ το ψήσω καὶ νὰ τους τὸ μοιράσω.

Τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ἕνεκα τοῦ γάμου, δὲν εἶχα καιρὸν νὰ κάμω Ἀλληλογραφίαν. Τώρα εἶνε σωρευμέναι ἐμπρός μου αἱ ἐπιστολαὶ δύο ἑβδομάδων,—τὸ φοβερὸς σωρός!—ἐννοεῖται δὲ ὅτι καὶ καιρὸν ἂν εἶχα νὰπαντήσω σήμερον εἰς ὅλας πάλιν δὲν θὰ εἶχα τύπον. Ὥστε, παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ μὴ δυσαρεστηθοῦν ἂν θἀπαντήσω μόνον εἰς τὰς σημαντικωτέρας, ἢ εἰς τὰς ἐπιστολὰς ἐκείνων ποὺ μου γράφουν διὰ πρώτην φορὰν καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἔλθωμεν πάλιν εἰς τὴν συνήθη μας τάξιν.

Ναί, *Βασιλεῦ τῶν Ναυτῶν*, εἰμπορεῖς ἐξαίρετα νὰ μεταφράζῃς ξένα ποιήματα, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσην εὐκολίαν εἰς τὸν στίχον. Στέλλε μου αὐτὰς τὰς μεταφράσεις, καὶ ἂν εὕρω κανὲν κατάλληλον ποίημα, ἠμπορεῖ νὰ το δημοσιεύσω. Τὰ πρωτότυπά σου εἶνε ὡραῖα ἀλλὰ πολὺ μελαγχολικὰ καὶ ἀπαισιόδοξα. Ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ αἰσιοδοξίαν, ἀπὸ φαιδρότητα. Καλὴ κάπουκάπου καὶ ἡ ρέμβη καὶ ἡ μελαγχολία, ἀλλὰ νὰ μὴ γίνεται κατάχρησις.

Ἀλλοπρόσαλλε [ΕΕΕ] σὲ συνώδευσα ἐδανικῶς καὶ ἐκάμαμεν μαζὶ τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἐκδρομὴν τῆς Κυριακῆς, τὴν ὁποίαν τόσον λαμπρῶς περιγράφεις. Εὖγε!

Ὁ Μικρὸς Γυμνασιόπαις μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχὸ παιδί ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τοῦ ὁποίου ὁ μόνος πόθος εἶνε νὰναγινώσκῃ τὰ φυλλάδιά μου. Θὰ κάμῃ μεγάλην εὐεργεσίαν ὁποιος φίλος μου ἢ ὁποιος Σύλλογος μοῦ στείλῃ ἑπτὰ δραχμάς, διὰ νὰ το ἐγγράψω τὸ κατμένο τὸ πτωχὸ παιδάκι.

Φλοῖσβε τοῦ Εὐξείνου [ΕΕΕ] καὶ ἡ ἐπιστολή σου καὶ τὸ ποίημα ὡραιότατα. Νὰ καταγίνεσαι, παιδί μου, καὶ θὰ εὐδοκιμήσῃς. Ἄ, εἶνε μεγάλη ἡ χαρὰ ὅταν βλέπω τοὺς φίλους μου νὰ ἐπιδίδουν εἰς τὰ πνευματικὰ ἔργα!

Σημαία τῆς Ἁγίας Δούρας (Κ. Γ. Σ.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον εἶχε ἄλλοτε μία φίλη μου ἀποχωρήσασα. Εὔχομαι νὰ το τιμήσῃς.

Ξανθὴ Γαλατομμάτα, πολὺ μ' εὐχαρίστησε ἡ ἰδιόχειρος ἐπιστολή σου καὶ εἶμαι κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν γνωριμίαν σου. Ὁ κ. Παπαδόπουλος σὲ παρακαλεῖ νὰ προσφέρῃς τὰς προσρήσεις του πρὸς τὸν ἀδελφόν σου. Ὥστε λοιπὸν ἐκ τῶν «Διαλόγων» τοῦ κ. Κουρτίδου, τοὺς ὁποίους παρέσχησαν οἱ μαθηταί του, εἰσεπράχθησαν 128 δραχμαί, αἱ ὁποῖαι διετέθησαν πρὸς ἀγορὰν στολῶν διὰ τοὺς γυμναστικοὺς ἀγῶνας; Τί καλά!

Νὰ καὶ μιὰ ἐπιστολὴ ἐκ Σμύρνης ἀνώνυμος, ἀπὸ 9 μεγάλας πυκνογραμμένας σελίδας διὰ τὰ Ἑβραϊκά. Ὅποιος τὴν ἔγραψεν ἂς μάθῃ, ὅτι κατ' ἀρχὴν οὐδέποτε ἀπαντῶ εἰς ἀνωνύμους ἐπιστολάς.

Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν (Π.Α.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Λοιπόν, κάμε γρήγορα νὰ τελειώσῃς τὰς σπουδάς σου καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ ἰδῇς τὰς Ἀθήνας. Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ κ' ἐγὼ νὰ σε γνωρίσω προσωπικῶς.

Θεωρῶ καθῆκόν μου νὰνακηγείλω ἐδῶ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὸν τίτλον «ΙΑΝΘΟΙ» θὰ ἐκδώσῃ ὁ κ. Βασίλειος Α. Ηλιόπουλος, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ περιλάβῃ πρὸ πρωτοβουλείας τοῦ νεαροῦ τοῦ καλάμου· Ὁ νεαρὸς συγγραφεύς, τοῦ ὁποίου τὴν συμπαθῆ μορφὴν βλέπω ἐπὶ τῆς Ἀγγελίας, εἶνε παλαιὸς συνδρομητής μου γνωστὸς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Γραβιᾶς*. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὰ πρωτοβουλειά του θὰ εἶνε πολὺ εὐέλπιδα καὶ τα συνιστῶ. Τὸ βιβλίον τιμᾶται δρ 3, πληρωτέας μετὰ τὴν ἔκδοσιν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μυστηριώδη Ἄγνωστον* (Α. Π.) *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως* (αὐτὸ ἐξέλεξα ἐγὼ· βέβαια δὲν θὰ το εἴπω εἰς κανένα· σὺ πρόσεξε νὰ το τηρήσῃς μυστικόν· *Ἀρχιναύαρχον τῆς Βάρκας* (Η. Χ. Φ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον·) *Δίθριον Οὐρανὸν* (Γ. Β.) καὶ *Εὔθυμον Κόρην* (Μ. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἡ *Χαριτωμένη Κόρη* χαιρετᾷ τὸν *Ἥλιον τῆς Αὐγῆς* καὶ τον ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν πατρίδα του·— τὸ *Μαραμένον Φύλλον* πληροφορεῖ τὸν *Εὔθυμον* ὅτι ἀρχικά του εἶνε Β. Γ. Δ. καὶ ὅτι δ ἀμένει ἐν Πειραιεῖ·—ὁ πρώην *Ἐρημίτης* πληροφορεῖ τὴν *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ὡς Ἐρημίτης·—ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* ἀσπάζεται τὴν *Πένθιμον Κυπάρισσον*, τὴν ὁποίαν ἐνδυνε, καὶ ὅς τη στείλῃ γρήγορα Μ. Μυστικά διὰ νὰ μάθῃ ποία εἶνε·—ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* περιμένει ἀνυπομόνως ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ *Φύρδην Μίγδην* καὶ ζητεῖ τὸ νέον του ψευδώνυμον·—ἡ *Ἀνθοῦσα Νεόσης* ζητεῖ ἀρχικὰ τῆς *Παρεστρίας*·—ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* ἀνασπᾶζεται τὸ

ται ; —τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* πληροφορεῖ τὸν *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* ὅτι δὲν τον ἐμάντευσε καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν τὴν γνωρίζῃ· ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν *Ὡραίων Πριγκίπων* καὶ τῶν *Εὐελπίδων*· ἡ *Μικρὰ Χωριατοπούλα* ἀσπάζεται τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ* καὶ τὴν *Μικρούλαν Πατριτσιάν*, ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ τῆς *Γρυνιάρας*·—τὸ *Νυκτολούλουδον* ἀσπάζεται τὴν *Δίχρωμον Φούξιαν* καὶ τὴν *Εὐτυχῆ Θυρτήν*·— ἡ *Κόρη τῶν Ἄλπεων* ἀσπάζεται τὴν *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* καὶ τὴν *Δενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν*· — ὁ *Παρδαλὸς Γάτος* ζητεῖ τὰ ἀρχικὰ τῆς *Ζωηρᾶς Φλογός*·—ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* εὐχαριστεῖ τὴν *Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου* διὰ τὰ συλλυπητήρια, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸν ὁμά της· ζητεῖ δὲ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου* καὶ τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νανταλλάξουν : *Χιώτης Σουλιώτης* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος*, *Κατσαρομάλλων*, *Χιαλμὸν* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*·—ἡ *Μέλλουσα Καλόγρια* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Ρωβέρτον Γυϊσκάρδον*, *Φάσμα τῆς Νυκτός*, *Διψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* καὶ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* — τὸ *Θαλάσσιον Κῦμα* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλων* καὶ *Ἀριδραὶν Λάμψιν*· — ἡ *Κωπηλάτις Κέθνου* μὲ τὴν *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*, *Κορινθιακὸν Κῦμα* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Ἀστέρος* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Ναυτόπαιδα*· — ἡ *Θαλασσοπούλα* μὲ τοὺς *Εὐέλπιδας*, *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*·— τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* μὲ τὸν *Υἱὸν τῆς Νυκτός*, *Ἑλληνίδα τῶν Καυκασίων*, *Σπαρτιατόπουλο* καὶ *Καυκασίαν* — ἡ *Φωσφορίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Ψαρόμυαλον*, *Μῆλον τῆς Ζαγορᾶς*, *Ζὶκ Ζάκ*, *Δημότιδα Βόλου* καὶ *Ἄσπρο Λαγουδάκι*·—τὸ *Ἄνθος Μαΐου* μὲ τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* (μὲ τὸν ὁμά τον) *Ἀσπροποταμίτην*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Κατσαρομάλλων* (μὲ τὸν ὁμά της)—ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* μὲ τὴν *Ἀνακατοσούραν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* (διὰ νανταλλάξου, καὶ τὰ ὀνόματά των)— ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴν *Ροδοφωτιομένην Δύσιν*, *Φωτοβόλον Ἄστρον*, *Ἀφρόεσσαν*, *Λιμάλωτον Χελιδόνα* καὶ *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς*·— ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Μικρὰν Γάτρισσαν*, *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Κορινθιακὸν Κῦμα*, *Περιζήτητον* καὶ *Φασουλάκην*·—ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Σκιὰν Δρυός*, *Θαλασσινὸ Δουλοῦδι* καὶ *Χρυσανθεμίδα* (τὰς ὁποίας ἀσπάζεται)—ἡ *Ἐλαία τῆς Λευκάδος* μὲ τὴν *Πολίγνην Νάξου*, *Πετρώδη Νάξον*· *Μέλλουσαν Καλόγρηαν* καὶ *Ἄνθος Ἀνθέων* (μὲ τὰ ὀνόματά των)— ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* (διὰ νὰ μάθῃ καὶ τὸνομά των) — ὁ *Ἱππότης τοῦ Κόρακος* μὲ τὴν *Ἀνεμοζάλην* — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Διψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Μέλισσαν* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*·— ἡ *Φαιδίμη* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Φίλαγγλον Ἕλληνα* καὶ *Κεντρί*·—ἡ *Ἀνοιξιάτικη Βραδυὰ* μὲ τὴν *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν*, *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Γλυκὺ Ὀνειρον*, *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* καὶ *Λευκόπτερον Ἄγγελον*· — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* μὲ τὸ *Ἄνθος Ἀνθέων*, *Ἰωνικὴν Ἀκτήν*, *Πλησιφαῆ Σελήνην* καὶ *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*·— ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (μὲ τὸνομά της)·—τὸ *Μαραμένον Φύλλον* μὲ τὸν *Πατρινὸν Βαρκάρην*, *Ἴον τοῦ Ἄγρου*, *Ἀγραίαν Σπάρτην*, *Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου* καὶ *Εὔμαιον*· — ἡ *Χλωρὶς τοῦ Ζεφύρου* μὲ τὴν *Μαργαριτοφόρον*, *Ὡραίους Πρίγκιπας*, *Εὐέλπιδας*, *Βάδεν Πάουελλ* καὶ *Γλυκὺν Ζέφυρον*·—ὁ *Ἑρμῆς* μὲ τὸν *Πατρινὸν Βαρκάρην*, *Συριανὴν Ἀμαζόνα* καὶ *Ζὶκ - Ζάκ*·—ἡ *Κόρη τῶν Ἄλπεων* μὲ τὸν *Πατρινὸν Βαρκάδην* (μὲ τὸνομά του)—ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου* καὶ *Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* (εἰμπορεῖς νὰ τούς το ὑπενθυμίσῃς σύ, διὰ μιᾶς Δημοτεύσεως ἐπὶ πληρωμῆς θὰ ἦτο καλλίτερον) *Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν δεκάστιχον Εἰκόνα ἀλλὰ δὲν την δημοσιεύω, διότι δὲν ἔχω τόπον· ἀνταπάτομαι τὰς ἀδελφάς σου·) *Μαραμένον Φύλλον* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς συστάσεις· παρήγγειλα νὰ σου κρατήσουν ἓν ἀντίτυπον, ἐξαιρετικῶς, ὥστε ὁ ἄνασσα νὰ στείλῃς τὴν συνδρομήν·) *Καύκασον* (ἔστειλα ἐκ δευτέρου καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχεις πλέον παράπονον· πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀρνήσεώς μου, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κάμω διαφορετικά·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (βλοι σὲ ἀνταπάζοντται καὶ πολὺ ἐπιθυμοῦν νὰ σ' ἔβλεπαν καὶ σένα·) *Μαργαριτοφόρον*, *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, (ὡραιότατον τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς σου ἀλλὰ διατί γράφεις τόσον βιαστικά ;) *Ψεύτικο Τριανταφυλάκι*, *Ἄνθος Μαΐου* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, ἀπαντῶ ναί·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* (ἤθελα νὰ ἀπαντήσω ἐκτενῶς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν σου, ἀλλὰ ποῦ τόπος σήμερα ! . . σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ νέα ξεσπαθώματα·) *Παραδείσιον Πτηνὸν* (ἔ καὶ νὰ ἦτον ὁ Ὀθέλλος φαντάσου τὴ χαρά μας!) *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου*, *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* (νὰ μὴν ἀρνεῖσαι εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, διότι καὶ τὰ περιττὰ, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, εἶνε ἀναγκαῖα· γράφε μου λοιπὸν ὅ,τι θέλῃς, καὶ ἔνοια σου, δὲν μ' ἐνοχλεῖς·) *Φαιδίμην* (ἔστειλα·) *Παρδαλὸν Γάτον*, *Νεράϊδας τῶν Σπετσῶν* (καλῶς ἦλθες·) *Σελήνην Βράχον* (εὖγε καὶ διὰ τὰς δύο προσφορὰς·) *Μινώταυρον* (φίλτατέ μου καὶ τὰ ἀδελφάκια· δι' ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐρωτᾷς, δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σου ἀπαντήσω, διότι ἔπρεπε νὰ ψάξω πολύ·) *Ἀνθύλλιον τῆς Ἐρήμου* (ἔστειλα· ἀναμένω·) *Ἱππότην τοῦ Κόρακος*, *Κεραμιδόγατον* (ἔστειλα· θὰ σου ξαναθημοσιεύσω· ἔχε ὑπομονήν·) *Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος* (ἔστειλα· διὰ τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς τῶν ἐρωτήσεων· εἰς τὰ Μ. Μυστικά, εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι δὲν γίνεται, διότι ἡ ποικιλία δὲν ἔγκειται εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀπαντήσεις·) *Κόντε Ραπανάκην* (ἔστειλα· πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ πλήρης φιλοπατρίας ἐπιστολή σου·) *Ἰτέαν* (πολὺ εὐχαρίστως, μὰ πολὺ εὐχαρίστως, θὰ τὰνάγνώσω καὶ θὰ σου εἴπω τὴν γνώμην μου· ὥστε περίμενε·) *Μικρὰν Χωριατοπούλαν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν τοῦ Πάσχα·) *Ναβαρζάνην* (ἔχει καλῶς· ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας*, φαίνεται, δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἤλλαξες ψευδώνυμον·) *Γρυνιάραν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν· λυσσάχαρτον ἔστειλα· ἡ ἀνεψούλα σου δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη) *Ἑρμῆν*, (ὄχι· τὸ ψευδώνυμο *Καφηρεὺς* τὸ ἔχει ἄλλος·) *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* (περιττὸν! σὲ εἶχα καταλάβῃ, καθὼς τὸ εἶδες [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν) *Παγκόσμιον Ἔκθεσιν* (ἀδύνατον νὰ σου εἴπῶ ἀπὸ τώρα, διότι οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ εἰξεύρω ἀκόμη·) *Νυκτολούλουδον* (εἶσθε 10 ἀδελφοὶ καὶ 4 ἀδελφοί; νὰ ζήσετε, παιδιά μου ! σεῖς ἐβάλατε κάτω καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀνανία· τὰ Π. Πνεύματα χαριτωμένα·) *Κόρην τῶν Ἄλπεων* (ἔνοια σου, καὶ ποτὲ δὲν ἀμφέβαλα διὰ τὰς λαμπρὰς σου διαθέσεις· χαίρω διὰ τὴν λαμπρὰν γνωριμίαν ποῦ ἔκαμες·) *Παιδικὴν Χαρὰν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τόσον ἐνθουσιώδεις ἐκφράσεις) *Μελῳδικὴν Φωνήν*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (σὲ εἶχα συλλυπηθῆ τότε κ' ἐγώ, μόλις ἔμαθα τὸ δυστύχημα· ἔχεις δίκαιον, ἡ ἀπώλεια μεγίστη, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶνε εὔσπλαγχνος καὶ θὰ σας παρηγορήσῃ) *Κωνσταντῖνον Ρεπετσᾶν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· εἶδες ἡ καημένη ἡ γιαγιά σου ; πόσον πρέπει νὰ την ἀγαπᾷς !) *Τριπτόλεμον* κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *21 Ἀπριλίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου.

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐφεδρείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

168. Λεξίγριφος.

Θεριὸ εἶνε τὸ πρῶτό μου, ξέρεις τὸ δεύτερό μου,
Κ' ἔπεσα ἐνδόξως μιὰ φορά, 'στὴ μέση στενοῦ [δρόμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πετταϊκοῦ.

169. Στοιχειόγριφος.

Ζῶσου κόπτω τὸν λαιμὸν καὶ τὸ κεφάλι
Καὶ ἀμέσως μία νῆσος ξεπροβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξενητευμένου Σινωπίου

170. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Ε καὶ βάλε Ο
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὸ λεπτό.
Ἀπὸ δένδρον ὑψηλὸν
Βασιλειᾶ πολὺ καλόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθοῦς τοῦ Χαππείου.

171. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως ἔχω ἂν μάφίσῃς
Εἶμαι ἥρως ἐκστρατείας,
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς
Διάβασε τὰς Προφητείας.

172. Παραλληλόγραμμον.

Τ ★ ★ ★ Σ	Νάντικατασταθοῦν
Χ ★ ★ ★ Σ	οἱ ἀστερίσκοι διὰ
Δ ★ ★ ★ Σ	γραμμάτων οὕτως
Λ ★ ★ ★ Σ	ὥστε νὰναγινώ-
Ν ★ ★ ★ Σ	σκωνται ἐν ὅλῳ δώ-
	δεκα λέξεις, ἤτοι

πέντε ὁριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθήματος.

173-174. Ἀστεῖα Παραράματα.

1. — Ὁ Δῆ εἶνε τροχὸς ὅλων μας.
2. — Τὸ μόριον μέλας εἶνε φιλικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταδρείου Ρόδου.

175. Μαγικὴ Εἰκών.

Μεταξὺ τῶν δύο ἀξιωματικῶν ἡ μονομαχία ἀπεφασίσθη. Οἱ ἀντίπαλοι ἀπέρχονται εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς. Ἡ μήτηρ τοῦ ἑνὸς, καθ' ἣν στιγμὴν φεύγει, τὸν ἐναγκαλίζεται καὶ τῷ λέγει: «Ἄν, Ἀνδρέα μου, γυρίσῃς ζωντανός, θὰ ὑψώσῃ ἕνα κερὶ 'στὴ Μεγαλόχαρη !. »

Εἰμπορεῖτε νὰ ἐξαγάγετε ἀπὸ αὐτὰ ποία ἦτο ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος

176. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸν μα θεᾶς· τὰ δεύτερα πτηνοῦ, τὰ τρίτα Μούσης.

1, Μέγας βασιλεύς. 2, Ἀρετή. 3, Ἡμίθεος. 4, Ἄνεμος. 5, Ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.

177. Γρῖφος.

τόμον

η M τόμον τόμον

ΑΪΝΕ

τόμον τόμον

τόμον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Δεσποινίδος

Τέλος τοῦ 68ου Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἄρχεται νέος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11.

106. Ἀμαρούσιον (ἅμα, ροῦς, ἴον.)— **107.** Μακεδονία (μά, κέ, δό, νῆ, α) .—**108.** Ἄρτα, ἄρπα.—**109.** Ρῆνος·Ρίνη.

110.

Κ	
Π Υ Ρ	
Ι Θ Ω Μ Η	
Α Θ Η Ν Α Ι Σ	

111. ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ("Υδρα, Σαύρα, Ἄνδρος, Νάξος, Δρῦς, Ρόδον, Οὖς.) **112 - 113.** 1. Ἡ σαΐτα (σὰ Ἤτα) 2. Πλύνω (πλὴν Ω.)— **114.** Γινομένης τῆς ἀναλλαγῆς διὰ τοῦ Ρ, σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς : ΑΡΤΑ ("Αγρα, Ροῦς, Ταῦρος, Ἄρπα.)— **115.** Φίλους μὴ ταχὺ κτῶ.— **116.** Ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπῆρξε πολύπειρος καὶ πολύμητις.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.